

L'OLOT

(SEGONA ÈPOCA)

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre 1'50

Pago adelantat.

Nº 1072

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar á la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustenten, ben clars y á la llum del sol los va exposar a la Reyna Regent d' Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en l' Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguérem, entenem avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l' exèrcit de mar y terra; las relacions econòmiques d' Espanya ab los demés països, la construcció d' obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y formació del presupost anual de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organizació corresponent y adequada.

Peró entenem que correspon al poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d' esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanas, no sols pera estatuir nostre dret y leys civils, sinó per quant se refereixi á la organizació interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls pleys y causas: volém esser àrbitres de nostra administració, fessant ab entera llibertat las contribucions á impostos y volém, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llovas en massa y establint que la reserva regional forosa presti servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d' Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gayre. (Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 10 de Mars de 1897)

¡Egoistas, pidolayres, exclusivistas!

Aixó es lo que 's diu á Madrid, dels catalans; en aquest concepte consideraran á totes las comissions de Catalunya que cada dia van á pidolar quelcom, per alguna injusticia que 's fa als pobles, per algùn abús dels governs, per deturar alguna indignitat ab las que s' atropella á Catalunya d' una manera permanent. Pidolayres, egoistas, exclusivistas, y no hi ha á Espanya cap provincia esquarterada més generosa, ni que pidoli menos, ni que sia menos exclusivista.

¡Quin catalá, per més que valgui, pot dir, com en Pidal, en Romero Robledo, en Maura, en Gamazo, en Montero Rios, «jo tinch un districte electoral ben meu, ahont me votarán tant si soch de la oposició com del govern, soch fill del districte y tinch en ell, á imitació del feudalisme re-

pugnant, cert dret de vida y mort sobre 'ls vassalls, y si s' acosta algú que 'm porti rabia, ó me 'n vulgui traure, deslligaré las cadenas als gosos de tot lo districte y veurém si s' aprópa.»

Dels senadors que te d' elegir Catalunya, casi sempre n' hi ha la meytat de castellans y cuners, y entre ells alguns que, si no son castellans, son pitjors que ells, porque 'ls castellans no aborreixen la llengua de sa mare y aquets poch la detestan. Una cosa per l' estil succeheix en la elecció de diputats á Corts. Aquest espectacle que ofereix Catalunya no l' ofereix cap més regió d' Espanya. Cap catalá ha estat elegit diputat ó senador per cap més provincia que per Catalunya, ni tan sols los pobres neutres que no han tingut cabuda en l' encasillat catalá han pogut enquistarse en un trist

recó de fora. Ni un sol gamacista ó sagasti català figura en las llistas de la oposició contractada, fora dels que han estat elegits á Catalunya.

En cambi es raro 'l cas en que qual-sevol castellà que 's proposi esser diputat ó senador per Catalunya no ho logri sense grans esforços, no sols com á ministerial sinó fins com d' oposició. Á Olot tinguerem durant molts anys, al principi de la *Restauració*, un senador que ningú d' Olot pogué saber qui era; se li escrigué diferents vegadas per diferents assumptos y no contestá. Al cap d' uns quants anys se digué que era un betas y fils de Madrid que no sabia de lletra: mal podia contestar lo pobre home, si aixís era; però aixís se deya y tot Olot se 'n recorda encara.

¿Donchs perque 'ns diuhen exclusivistas, pidolayres y egoistas? D' altra manera 'ns aniria si 'ls catalans fossim realment lo que ells diuhen, si pidolavam com deuriam ferho, si fossem egoistas com deuriam esserho en totas las questions que afectan seriament los interessos de Catalunya, si en lo que á nosaltres nos atany no permetessim que cap foraster se fiqués en nostras cosas, si en infinitat d' assumptos fessem com los castellans: fossim intransigents y exclusivistas rabiosos.

No haurian anat á morir inutilment tants minyons catalans com hi feu anar l' Azcárraga y en Cánovas, á més del número que 'ns pertocava, si á Catalunya haguessim mantingut tan sols l' exclusivisme ab verdadera dignitat; no s' hauria aplicat á la prempsa regionalista catalana la lley que 's feu únicament pels anarquistas, si aquí haguessim tingut veraders pares arcaides, com en Pidal, en Gama-zo y *tutí quanti* de quals districtes se 'n contavan cosas que 's ponderavan com á veraders miracles: l' un

dia que havian desaparegut sota terra tots los noys quintos, l' altre que tots eran massa curts y no arribavan á la talla, l' altre que en aquellas provincias tothom s' havia tornat liliputien-se.

¿Y volém, los catalans, que se 'ns respecti y que se 'ns reconegui personalitat dintre 'l régimen actual, quan cada any, al reunir-se 'ls diputats y senadors catalans, si 's reuneixen, que ho fan raras vegadas, no 's pot parlar en català perque las tres quartas parts dels reunits ó no entenen la llengua ó no han estat may á Catalunya?

Y en los ministeris ¿qué succeheix? Arriba, per miracle, al ministeri de Gracia y Justicia un català célebre, més sabi y més práctic que tots los ministres que hi ha hagut á Espanya desde Felip II, estudia 'ls problemas més árdus pera durlos á las Corts, y en sas dependencias se necessita reorganisarho tot. Es necessari aumentar los gastos y colocar en los tribunals personas de gran saber y rectitut; lo desballestament que ha trobat en son ministeri es tan gran, que sols un home de la talla d' en Durán y Bas pot reorganisarho. Donchs, be, ¿qué ha pidolat aquest català que podém verament anomenar illustre? ¿Ahónt se troba son egoisme y son exclusivisme, si no sols no ha demanat un céntim d' augment per son presupost, sinó que ha tractat de ferhi economias?

¿Y que han fet los demés ministres castellans, *generosos, hidalgos*, que may demanan res á la nació (si á cas s' ho prenen), que no tenian necessitat d' aumentar los gastos, que no era de esperar que ho fessen, que davant la Europa civilisada, en las circunstancias en que 's troba Espanya, donan trista idea de lo que son, de lo que valen y de lo que pot esperar d' ells

la patria? Las butxacas dels contribuents respondrán mellor que nosaltres de la generositat castellana, del be que 'ns volen aquells que 'ns tractan d' exclusivistas, d' intranzigents, de regionalistas exagerats, de separatistas. Mentres Catalunya abocarà rius d' or cap al ventre que Felip II situà en lo centre d' Espanya, sos successors continuarán vexant à Catalunya, escarnintla y xuclantli la sava que per ella necessita, y en quant à la moral y à las costums que haurian d' esser la base més ferma de nostra regeneració, no 'n passin ansia, continuarà la premsa impia y pornogràfica com ara, servint de menjar espiritual al poble que ha de regenerarse, continuaran las tradicions d' Olivares segón, que ja sabem be quinas eran, y continuarà la historia d' Espanya.

Ara mateix un diari de Madrid publica las calumnias més asquerosas contra Lleó XIII, contra 'l Bisbe de Vich y sou successor, Dr. Torras y Bages, y allà 's permet tota la llibertat pel mal. No cregueu que cap diari de la Cort surti à defensarlos, tenen altra feyna, han d' esser *hidalgos, generosos, nobles, magnànimos*.

No poguent copiar íntegro 'l següent article per falta d' espay, l' extractem:

QUE NO SE 'N BURLIN.

Per lo que 's va veyent, n' hi hagué molt de llot en las darreras campanyas colonials, molt més que no 'n porta un riu en días de avinguda.

Ja ho deyan alguns que certas senyoras granejavan molt; ja se 'n parlava de certas lletras estranyas que venian de Cuba y de moltras altras que no 's feyan efectivas aquí sinó al mateix Londres y Paris com per no despertar sospitas; fins se murmurava de caixas que pesavan molt y que tornavan sense desclavar. *Picos y azadones treinta*

millones. Una nació guerrera no es una nació de mercaders y hauria estat de molt mal veure fer donar comptes als héroes, com se fan donar a las minyonas de servey quan tornan de plassa. ¿Cóm teniam de desconfiar d' aquells *bravos y pundonorosos* que la vigilia 'ls haviam vist glorificar en tots los tons y 'ls coneixiam de fesomia per haver surtit retratats en los diaris? Teniam de posarnos al nivell dels yankées que ho convertian tot en dollars, en asquerosos dollars que aquí despreciem com si fossin rodas de tartana de dos rals? No. Diran lo que vulguin los diaris extrangers, però lo que es aquí no 'l regategem lo mérit a qui 'l te, y per mil vidas més ó menos y per milió de menos ó de més no era cas d' entelar la immaculada reputació de certs homes.

Y, no obstant, d' aquestos guerreros n' hi havian molts que á ratos perduts treyan comptes y se n' anavan á veure banquers y aprenian tot lo b a ba del ofici.

Lo poble y alguns militars que s' ho prenen en serio aixó de la guerra, anavan cobrant fama que era un gust, però la llana la cardavan uns altres que encara n' anirian cardant si haguessin tingut la sort de que la guerra hagués durat.

Los periodistas anavan fent los diners de xavo en xavo; las mares anavan perdent los fills de un en un y devegadas de dos en dos, però 'ls que estavan al intríngulis la moneda la feyan á cabassats, y 'l mal de cap més gros no era ferla, sinó ferla fonedissa. Per aixó s' esplica que per la Habana corrés la veu de que per deixarlos tenir duas horas un bitllet de la rifa premiat hi havia militars y empleats que 'n pagavan cent duros. Lo problema consistia senzillament en fer recaure la conversa sobre rifas, en treures de la cartera 'l bitllet premiat, en ensenyarlo als companys del cassino, que l' endemà 's feyan llenguas de la xaripa del *compañero*, y ja no estranyava ningú si després lo veyan granejar. Contan malas llenguas que hi hagué bitllet premiat que valgué altre tant de deixarlo avuy á n' en Pau demà á n' en Pere y que arribá á tal punt l' abús que per tenirlo ja 's demanava tanda, com á la font per omplir los cantis. Y contan també que no falta qui s' aná apuntant los noms dels que havian tret la mateixa rifa y que, havent amenassat ab esbombarho, cobrá també la seva part de comissió.

Molts se n' alarman del escándol que se acosta y que amenassa deixar petit com una formiga 'l famós escándol del Panamá fran-

cés. S' alarman del escàndol y no s' alarman dels escandalosos, quan precisament dels escandalosos y no del escàndol s' haurien d' alarmar. Qué hi vol dir que no 's cridi si 'ls lladres y 'ls homes sense honor van fent la seva? Lo mal no consisteix en que 's digui, sinó en que 's fassi, y si 's fa es saludable l' escàndol, perquè de no, com aixó de la consciencia fa com las samarretas que totes venen be, al últim fora realment tonto esser home honrat y cumplidor del deber.

No 'n som de mena d' escandalosos, però som amichs de que se sàpiga tot, caygui qui caygui, y, no sols de que se sàpiga, sinó de que s' escarmentin de veras als que han afamat als soldats y han estafat á la nació. Fora una broma molt pesada que se 'n poguessin anar tranquils á casa seva á menjarse 'l fruyt de la rampinya. Quin honor pot tenir un lladre? Qué se li endona que l' afrontin si no li fan tornar los diners y no se 'l fica en un presiri?

Si no s' arriba á aixó no farem més que seguir la eterna ximpleria de Espanya, que glossa en forma diferenta aquella grotesca llegenda que 'ns feya valents lluny del enemich, honrats quan no se 'ns posava en perill de no serho, cavallers quan no hi havia perquè semblar manobres ó estripa-terrosos.

Parlant d' héroes, de gestas inverossimils y d' honors, mentida tot, hem creat un estol d' aixerits que s' han enriquit ab la sanch y salut dels soldats y que s' han menjat viva la nació, entregada del tot á las exageracions del *chauvinisme*. Si las cosas s' haguessin posat á tó de bon comensament, no s' hauria arribat á lo que s' ha arribat, al espantós ridícul d' una desfeta que 'ns desconsidèra devant de la nació més débil de la terra.

Perque, vejám, d' ahont sortian aquells marinos *intencibles* que may s' havian barallat ab ningú? aquells *bizarros* de terra que 'ls més ni havian conseguit la darrera carlinada? aquells *españoles incondicionales* de Cuba que tenian la major part la taca de la esclavitut ó la de acaparadors de las provisions del exercit?

La llegenda está ja esparracada: aixis respecte de valor, com de direcció, com de moralitat. Espanya la veu tothom tal com es y potser molt pitjor encare. Lo que no veu tothom es qui son los criminals, perquè ab los parrachs de sa túnica encare s' hi cubreixen.

Esgarrapémlos hi tots y que 's veja lo que

's veja. No fem com aquells que per no mirar una estàtua nua se posan devant dels ulls los dits oberts com las barnillas d' un vano. Mirém-la sense fleumeria la nuesa d' Espanya; no 'ns la mirém ab ulls lúbrichs, sino ab ulls escrutadors y carreguém tot lo pes de la lley sobre 'ls que l' han portada á tant gran ludibri.

Ja que als que tirém per altres camins nos titllan de desorganizadors, que 's veja ben be lo que per ella feren aquestos explotadors de la bestiesa del poble, que en sentint musicas y llegint victorias fantasiosas ja no sab lo que 's fa ni sab hont toca.

P. Aldavert.

(De *La Renaixensa*).

SECCIÓ DE NOTICIAS.

Dimecres passat á la tarde descarregá una forta tempestat, que atèndrehi en gran manera 'ls sembrats, continuant fins avuy lo temps insegur y amenassador, havent plogut casi cada dia.

Hem rebut *La abeja*, revista catòlica dedicada á los niños y clases obreras, que ha comensat á surtir en nostra vila, redactada, segons diu, per una associació d' individus, aymants de la propagació dels coneixements útils. Nos n' ocuparem en lo número vinent.

En follet ó d' altra manera, donarem á nostres llegidors íntegro 'l parlament del Dr. Torras y Bages en lo Consistori dels Jochs Florals, perquè no 's pot extractar y tot ell es' interessantíssim, com á obra d' un verdader sabi. Aquells que 'l motejan de separatista, tots los separatistas de Madrid y *El Noticiero* mateix, poden estudiarli y buscar la pedra filosofal, que tant los enquina. Veuran qui es més espanyol y més humá y sobre tot qué s' ha d' entendre per verdadera autonomia.

Nos escriuhen de Paris que en lo «Salon» aquest any cridan poderosament la atenció duas hermosas esculpturas, *La Fé* y *La Esperansa*, originals de nostre compatrici lo lloreat esculptor en Miquel Blay.

Diumenge passat la societat «Industria y Comercio» doná la segona vetllada literaria musical, la que 's vegé concurreguda com de costum.

Lo simpátich tenor, Sr. Mach, nos deixá sentir algunas de las escullidas pessas del seu repertori, que cantá ab molt gust y afinació.

També llegiren poesias varios joves, quedant la concurrencia molt satisfeta.

Baix la presidencia del Arcalde, senyor Monsalvatje, y ab assistencia dels regidors Srs. Saderra, Llosas, Daudí, Ferrer, Pena, Sala, Casabó y Gratacós, celebrá dimars passat, nostre Ajuntament, sessió de primera convocatoria.

Llegida y aprobada l' acta de la anterior sessió, s' acordá nombrar comissionat pera la presentació de quintos á la Comissió Mixta al senyor Serra y delegat al Sindich.

S' acordá passar á la Comissió de Hisenda 'ls comptes del Sant Hospital pera son exámen.

Lo Sr. Secretari llegí una comunicació del president dels Jochs Florals de Barcelona, demanant á nostre Ajuntament si volia contribuir al lluhiment de la festa, donant vinticinch pessetas, però l' Ajuntament va acordar no accedir á dita petició.

Y, per últim, se llegiren los comptes presentats á aquest Ajuntament per varios industrials d' aquesta vila y se aprobaren.

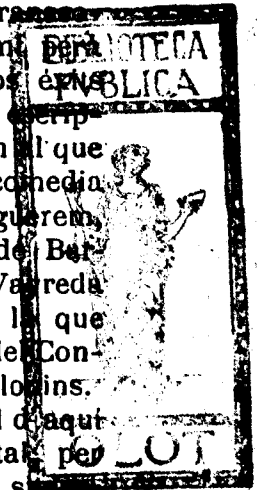
La setmana que acaba de transcorre ha sigut verament un triomf per las lletras olotinas, ja que dos escriptors han conseguit dos premis de nostra vila. Nos referim al que logrará en Sebastiá Sans ab sa comedia *Cambis de lluna*, que, com diguerem, s' estrená en lo teatro Romea de Barcelona, y al d' en Marián Vayreda per sa novela *Sang nova*, de la que un fragment guanyá la Copa de Consistori, als Jochs Florals barcelonins.

Lo primer, que si be no es fill de aquese 'l pot considerar com á tal, per viure entre nosaltres y per las simpatias y fermas amistats que aquí te, ab sa comedieta, tot popularisant á Olot, puig la escena passa en nostra vila, ha demostrat aptituts pera empresas de molt més empenyo, segons judici de la premsa barcelonina, y en totas las representacions que s' han donat de la mentada obra 'l públich ha coronat ab sos franchs aplaudiments una joguina verament humorística, però ab condicions literarias que no solen abundar en lo que avuy s' estrena en los teatros.

En Marián Vayreda ha donat un pás de gegant, segons la opinió de la gent de lletras, que ja tant en estima 'l tenia, conquerint, per dret legitím, la plassa d' escriptor eminent entre 'ls que més honran la literatura catalana.

Proba d' aquesta asseveració fou la impresió extraordinaria que al llegir son treball causá entre 'ls congregats al que se 'n diu *sopar dels Jochs Florals*, en qual festa rebé las probas més calurosas y expontáneas del agrado ab que l' escoltá aquella reunió distingida.

L' Olotí 's complau plenament ab los dos éxits y envia als dos estimats amichs la felicitació més coral y entussiasta.

Hem sentit á dir que significadas entitats de Catalunya tractan de sol·licitar que la consagració del nou bisbe de Vich, l' illustre Dr. D. Joseph Torras y Bages, tinga lloch en la restaurada basílica ripollesa. Celebrariam que 's confirmés la nova que acabém de donar.

L' illustríssim senyor bisbe de Mallorca ha publicat una carta pastoral, dirigida en general á sos fidels y en particular á la junta d' obras encarregada de la reconstrucció del temple de Sant Rafel de Son Carrió. Està hermosament escrita en llengua catalana. Felicitém arduosament al illustre prelat per aqueixa evident prova de patriotisme y bon sentit.

Lo dimars prop passat á la nit, surtí d' aquesta vila, en direcció á Moyà, lo M. R. P. Coadjutor del Rvnt. P. Vicari General de las Escolas Pias, que va girant la visita als colegis de la ordre. L' acompanya, en qualitat de secretari, l' eminent polemista catòlich Rvnt. P. Llanas, membre de la sagrada congregació del *Index*. Sabém que se n' anaren d' Olot molt satisfets del ordre y disciplina que regna en lo col·legi de nostra vila.

A las set del matí d' avuy, solemnitat de la gloriosa Ascensió del Senyor, tindrà lloch, en la iglesia del reverents PP. Escolapios, l' acte solemne de la primera comunió, que fan alguns alumnos pensionats, vigilats y externs. Renovadas las promesas del Sant Bap·tisme, comensará la Missa, durant la qual se cantarán, per un nutrit coro de veus infantils, diferents lletretas religiosas. Celebrará lo Rvnt. P. Sors,

Rector del col·legi, dirigint una plática als noys que, per primera vegada, se aproparán á la sagrada taula. Terminada la Missa 's donará la benedicció especial, concedida pel Sant Pare á la Escola Pia pera l' acte de la primera comunió á sos alumnos, acabant ab lo cant de la *Salve* á la Verge Santíssima y 'l Te Deum.

La funció d' avuy á la tarde comensará á dos quarts de cinch, resant lo Sant Rosari; seguirá 'l mes de Maria y plática pel Rvnt. P. Rector, y consagració dels noys que haurán rebut la primera comunió, á la exelsa patrona de las Escolas Pias la Santíssima Verge Maria.

La benedicció de las ayguas tingué lloch lo dilluns d' aquesta setmana, assistint á Sant Roch lo clero parroquial, com es costum, lo Sr. Rector, Dr. Ferrer, y l' Ajuntament.

Terminadas las ceremonias y funció religiosa, lo confiter, en Ramón Deu, serví als concurrents, en la casa que galanment ofereix cada any lo senyor D. Joseph Gelabert, un esmorzar delicat y abundant, ab la pulcritut acostumada en sa acreditada casa. Aquesta vegada, escolans y dependents del Ajuntament y tots los que intervingueren en la petita expansió que allá te lloch després de las funcions religiosas, quedaren contentíssims del esmorzar, lo que no succehi altres anys, quan molta gent murmurava dels encarregats de proporcionar lo referit *piscotabis*.

Dilluns pujaren en romeria á la Mare de Deu del Mont dos pobles del Ampurdá, predicanthi un religiós del convent dels PP. Caputxins de nostra vila.

Pronóstichs del temps:

«Lo dia 10 d' aquest mes, dimecres, se presentarà cap á Argelia un núcleo de baixas presions, que actuarà en lo Mediterrani, fins lo divendres, dia 12, en que haurá passat cap al golf de Génova.

Hi haurá algunas plujas tormentosas, entre 'l 10 y 'l 12, en las regions vehinas á dit mar Mediterrani, ab vents entre S. E. y N. E.

Baixará la temperatura desde 'l 11 al 13.

Altra nova borrasca oceánica se apropará fins al golf de Gascunya, lo diumenge 14, ocasionant algunas plujas tempestuosas en Oest del continent y vents forts entre S. O. y N. E. Sufrirá un retrocés en son camí, lo dilluns 15, y aixó paralisará un xich sa acció en aquest dia, però al següent tornarà á reaccionarse ab forsa sobre 'l golf de Gascunya, generalisantse bastant las plujas en nostra península, ab tormentas y vents del quart quadrant.»

(De *El Tiempo*).

Fragment d' una carta fetxada á Tunas lo 13 d' Abril de 1899 y arribada á Olot lo dia 5 de Maig:

«...te dich que en aquesta terra de Cuba no hi pot haver pau, perque 'ls espanyols no podém estar tranquils, lo mateix los rics que 'ls pobres, puig los fills del país nos portan un odi mortal. La sort que tenim es que los americans son los que governan, que si fossen los de Cuba sols, ja no hi hauria cap espanyol en la isla. Se arriba á un extrém, que estant lo govern americá al davant abusan d' una manera que no 's pot aguantar. Los espanyols que tenen los capitals més grans en la isla, se 'n van tots los dias per no esser més obgecte del odi dels fills del país; aixis es que, si no prenen las cosas altre camí, se quedarà Cuba en l' estat de demanar caritat. . . .

Tres cents anys d' administració corrompuda, de robatoris, d' escándols y vergonyas, han portat aquest odi que no pot extingirse entre 'ls fills de Cuba y la rassa espanyola, més ben dit africana, que 'ns ha robat nostras costums y ha perdut lo seu y no pot regenerarse ni regenerarnos.»

Lo capitá de la guardia civil D. Antoni Gutierrez, jutge instructor de la causa que se segueix contra 'l sargento Surroca y 'l cabo Botas; ha enviat á la capitania general los autos relatius á dit procés, junt ab l' horrorós aparato ab que varen martiritzar al infelis treballador Francisco Oliva (a) Belliriquis.

Entre aquest fet y la agafada del pobre Sr. Chamón, com á suposat regicida, que l' han deixat anar perque no li han trobat causa, y no li pagarán may més lo trastorn y 'ls mals de cap que li han ocasionat, n' hi ha per fer l' ull viu y no dormir á totas horas que un te son.

Aixó es un carnestoltas etern, entre crudel y ridícul. Lo que es estrany es que al policia que descubri al célebre *anarquista* no l' hagin premiat, com á n' en Tressols quan descubri aquella reconada d' armas antigas á Sertanyola, que quan tothom llegi 'ls partes telegráfichs de la gran recompensa que anava á donarli 'l govern, encara no havia llegit ningú quin servey havia prestat aquest policia, que te un nas de gos perdiguer de lo més fi. ¡Premiar un policia per suposar que ha complert ab sa obligació! Aneu ab cuydado y no portin á la butxaca ni un cláu de ganxo, que la broma podria ocasionarvos un desastre y totas las cancellerias del mon s' ocuparian de vostras personas.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	18'00	Ptas.
Mastay.	17'00	«
Blat de moro	13'00	«
Fajol.	16'00	«
Mill.	16'50	«
Panis.	16'00	«
Monjetas.	22'00	«
Fabas.	14'00	«
Bessas.	17'00	«
Llubins.	10'00	«
Patatas (carga).	20'00	«
Ous (dotzena)	00'70	«

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 11.—~~X~~ L'ASCENSIÓ DEL SENYOR y Sants Pons, Eudalt, Anastassi y Eveli mrs. (I. P.)
 Div. 12.—S. Domingo de la Calzada cf.
 Div. 13.—S. Pere Regalat cf. y Sta. Glicería vda. y mr.
 Dium. 14. VI després de Pasqua.—S. Bonifaci y Sta. Corona mrs.
 Dill. 15.—(Avans †). Ss. Isidro Llaurador é Indaleci b.
 Dim. 16.—S. Joan Nepomuceno mr.
 Dimec. 17.—S. Pasqual Baylon cf.

Avuy, de onze á dotze, se celebrarà, en la iglesia dels PP. Carmelitas, la missa de Nona, ab exposició de S. D. M.

QUARANTA HORAS.—Contínúan en la iglesia del Sant Hospital. Dillúns passarán á la de Ntra. Sra. dels Dolors.—La exposició de S. D. M. comensa á las sis.

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1899.

A N U N C I S .

En classe extrafina no 's coneix altra **Aygua de Colonia** més barata que la de **Orive**, qualitat que no reuneix cap de las extranjeras; per lo que 'ls patriotas, los elegants y l'aristocracia prefereixen á totas las conegudas la molt aromática del farmacéutich bilbaí. Frascos corrents de 3 á 12 rs. De gran luxo de 5 á 26 rs. Farmacias y perfumerías. Retxassis qualsevol altra marca que se ofereixi pera guanyar més lo venedor ó per no tenir la molt acreditada de **Orive**. Depòsits en Barcelona: V. Ferrer y C.^a; Vidal y Ribas; Vda. de Lafont; Sastre y Basar d' «El Siglo».—Olot: En totas farmacias y perfumerías.

La medicació sulfurosa á domicili

AB LAS

GOTAS-MARES SULFUROSAS
de BAR,

ab las quals se preparan inmillorables ayguas sulfurosas pera beguda gargarisme, pulverisació, banys, etc.

Curan: herpes (brians), escrófulas (humors frets), malalties de la pell, bronquitis y catarros, tos, anginas, asma anemia, etc.

FRASQUET 3 PESSETAS.

Depòsit en Olot: Farmacia del Sr. Cardelús.